

# Наш Лемко

РІК II.

Ч. 19 (43)

Львів, 1-го жовтня 1935

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90  
NASZ ŁEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 вол., Чвертьрічно 1'— вол.  
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам дол. або рівновартість.

## Купуйте „Золотий Колос“ на 1936 рік



Смичкова оркестра під диригентурою Степана Цуприка в Горішньому Вислоці. Музиканти — хлопці від 9 літ — вгору.

### ПЕРЕСЛІДУВАННЯ НЕ ЗНИЩАТЬ РЕЛІГІЇ

В цілім світі сильно підскочила ціна, що мешканці міста Володимира зложили недавно 40 тисяч рублів на будову церкви. Це дуже велика сума, коли зважити, що мешканці міста назагал бідні та що зарібки в нинішній Росії майже ніякі.

### ЗБІЖЖА ДОРОЖІЄ.

В цілім світі сильно підскочили в ціні пшениця, а на європейських ринках також жито. Така підвишка ціни прийшла з чутками про можливість вибуху нової світової війни, а також тому, що багато господарів здержується з продажем — одні роблять собі запаси на лиху годину, а інші чекають на ще вищі ціни.

### »ЗОЛОТИЙ КОЛОС« на 1936.

рік поміщує дуже цікавий та корисний спосіб — як використати силу вітрів, з рисунками і поясненнями, як до того заборитися. Читайте на ст. 139., бо це дуже важне для наших господарів у Карпатах. Також багато інших корисних порад там знайдете.

### ПОЖАР

В Шляхотській Добрі спалилась хата, стодола з цьогорічним збіжжям господаря Федора Крайника. Приїхало вправді дві пожарні сторожі, але не було води і незорганізованість команди сторожі, що сварились між собою, не спинювали пожежі. (В. П.).

### ХТО ВИРІШУЄ ІНВАЛІДСЬКІ СПРАВИ?

На основі міністерського розпорядку з 1933. р. всі інвалідські справи, звязані з одержанням рент для самих інвалідів, вдів або сиріт, полагоджують лише деякі повітові староства, які в тих справах приймають усякі зголошення, внесення та дають потрібні вивчення.

Повітове староство в Перемишлі — з повітів: перемиського, добромиського, лиського, сяницького, ярославського, любачівського, мостиського, переворського та березівського.

При перемиськім старостві урядують інвалідсько-ревізійні комісії, які вирішують усі справи, звязані з ушкодженням тіла або здоров'я, у звязку з відбуванням військової служби так підчас війни, як і тепер у чинній службі.

Там треба зголошуватися.

### РОЗПОРЯДОК ПРО ПЕРЕМІЛ ЗБІЖЖА.

З днем 1. жовтня 1935. р. обов'язують нові приписи про перемілля та пшениці. Від того дня можна буде в млинах молоти пшеницю до 65 проц., а жито до 55 проц. Усі інші роди муки, з вищим процентом перемолу (себто біліші), не будуть допущені до продажу, їх можна буде уживати тільки у власнім сільським господарстві. Адміністраційна влада буде строго контролювати, щоб така біліша мука не була продавана.

### ПРОХАЄМО

Всіх, що замовили »Нашого Лемка« і досі ще не вислали передплату — скоро посилати найрадше цілорічну передплату, тоді »Наш Лемко«, буде сталим Вашим приятелем і дорадником.

## Ратуймо наші останки на західних окраїнах

На західних границях перемиської єпархії, за Порохником, лежить територія гр.-кат. парохії Круглий Розбір, до якої належать слідуєчі громади: Круглий Розбір, Довгий Розбір, Чудовичі, Ріплин, Свобідна і Йодлівка. Як виказують метрикальні книги та другі акти, перед 100 літами були на території цієї парохії чотири самостійні гр.-кат. парохії, що мали своїх осібних отців парохів. Сьогодні тільки хрести вказують місця, де стояли колись церкви.

Споглядаючи у минувшину, бачимо, що територія цієї парохії і всіх сусідніх греко-католицьких, як: порохницької, поляницької, кречовицької була у давнині чисто українською етнографічною територією. Це твердження скріплює той факт, що у громадах згаданих сусідніх парохій заховалися докази існування гр.-кат. церков у давнині. І так у порохницькій гр.-кат. парохії ще до сьогодні заховалися церкви: у Гавловичах, Тиневичах і Угорці. Всі ті церкви були колись самостійними парох. церквами. У той саме час, коли у 12 громадах було аж 8 греко-католицьких парохій, то для латинників у цих 12 громадах був тільки один костел в Порохнику. А тепер?

По сто літах цей стан змінився на нашу некористь. З вісьмох гр.-кат. парохій повстало через злуку сіл дві з двома парохами в той час, коли латинська парохія в Порохнику виділила дві інші в Йодлівці і в Крамарівці, в котрих працює 6-ох лат. душпастирів. Наслідки цього є такі, що в цих громадах всюди переважає число душ рим.-кат. обряду. Ці громади, що є ближче церкви, всежтаки виказують більше до неї привязання, ніж даліше віддалені.

В таких положеннях знаходиться громада Слєбідна (Свобідна), яка числить 452 душ гр.-кат. і 488 душ рим.-кат. обряду. Віддалена від церкви 5 і 10 км., а від костела 1—2 км., задля впливів ріжних чинників для гр.-кат. обряду ворожих, поважно загрожена у приналежності до греко-католицького обряду і національності. Українське населення задля дальшого віддалення від церкви, не може, чи не хоче удаватися до неї у своїх релігійних потребах, а наслідок такий, що рік-річно убуває гр.-кат. населення. Заходить небезпека, що по літах будуть в цій громаді доживати віку старші віком особи, як останні могики гр.-кат. населення, так як це сталося у багатьох селах, задалеко віддалених від церкви в західній частині нашої єпархії.

Тому закликаємо увесь народ на ра-

тунок. До 28. квітня 1800 р. у Слєбідній була самостійна парохія. Сьогодні найперше треба церкві вибудувати, щоби вірні гр.-кат. обряду мали можливість сповняти свої релігійні потреби у своїм обряді і у своїй церкві, не тинялись по чужих. Українська суспільність повинна прийти негайно з видатною помічю. А є ще що ратувати, бо гр.-кат. населення живе не тільки в Слєбідній, хоч і розсіяне, але також у значній кількості в громадах Ріплинська Воля, Йодлівка, Майданах, де воно тепер зовсім позбавлене опіки свого обряду. — Щоб гр.-кат. населення цих громад само будувало церкву, про це нема мови, бо воно не розуміє ваги того почину, бо воно збайдужіло зовсім до своїх релігійних потреб під напором чужих.

Ми певні, що українське громадянство заопікується цими заргоженими позиціями, бо й початок уже зробили шляхотні особи. І їм на цим місці складаємо найсердечнішу подяку, а особливо: Впр. оо. Мітратови о. Пинилі (за жертву 20 злотих), Крилош. о. Гриникова (35 зл.), Крилош. о. Решетилі (10 зл.), проф. о. Денкови (10 зл.) і Українській Шадниці в Перемишлі (за щедрий дар 100 зл.).

За ласкавих жертводавців відправляється Служби Божі!

Ласкаві жертви на будову церкви у Слєбідній просимо пересилати до Української Шадниці в Перемишлі на вкл. Ч. 21232, або до гр.-кат. Уряду парох. в Круглім Розборі, п. Прохник.

Інші українські часописи в краю і за кордоном, а передовсім українські часописи в Зєдинених Державах Америки, в Канаді, і Бразилії — просимо цей заклик передрукувати!

Ратуймо західні окраїни!

(За «Українським Бєскидом» ч. 18).

### ЧИЙ ХЛОПЕЦЬ?

Коло Вильна приловила поліція на одній циганській фірі 8-літнього хлопця, що називається Зигмунт. Більше хлопець не знає про себе. Цигани виправдуються, що ніби хлопчина сам добровільно до них прилучився. Але здається, що його вкрали цигани. Цей випадок хай буде принукою для всіх батьків, щоби вчили своїх дітей, як вони називаються та як називається рідне село. Таке завжди може придатись, чи наприклад підчас наглої повені, підчас війни, тощо. Як лише дитина зачне говорити, негайно треба її навчити, як вона називається та з якого села. Ще конче навчити її, якої вона народності.

## Не відставаймо від світа

Нарікаємо та плачемо, що біда нас пригнітає. І то чим раз більше чорних хмар напосідається на господаря.

Що-ж, коли господар не старатється тої недолі відганяти від своєї хижечки. Ця клята криза так нагло заскочила господарів і таки на добре загадувалася в наших селах. Скажемо, ніхто не сподівався такого нещастя, або що воно само прийшло.

Навпаки — наша непередготованість затягнула нас у це безрадне положення. Ми — господарі привикнули по давньому газдувати, засівати батьківські загінчики, дробити рілечку в пасочки, натицькати посілом, бо в горах немає переднього збіжжя. У нашій голові не хочеться — чомусь — помістити, що так даліше не сміє бути. Сусіди вже давно забули про таку планню гірську господарку, якої ми на наше велике нещастя — ще придержуємося.

Та хоч сама природа пхається в наші руки зі своїми багатствами — нам байдуже! Мій дід-нянко — того не робив — і я не буду! „Най си робить, хто хоче!“

Ходимо наче оп'янілі, замрячені та не бачимо, що діється в світі, або таки біля нас.

Наші господарі, так довго не визволяться з того скрутного положення, поки не зрозуміють, що треба організувати ціле посподарське життя на селі. Через організацію створити силу, силою виперти всіх, що стоять на перешкоді до кращого добутка гірського господаря. Перебрати у свої руки всі галузи народнього багатства, творити нові варстати праці й доходу. Визволювати себе з ярма господарської неволі. Це все можна скоро осягнути, лише закотити рукави і до праці! Старі привички, повіря, забобони, страх перед новиною подаруйте жидам і самі вже ставайте до піднесення господарського і свого добробуту. Разом будемо змагатися з бідю! Пишіть до нас, ми ваші брати радо вам поможемо. На це ми і прийшли, щоб рам'я об рам'я звалити спільного ворога-кризу та вибитися на чисті води народнього відродження.

До 1. жовтня повинен кожний Лемко, власник будинків виповісти в П.З.У.В. забезпечення 1/3 частини вартости будинків і забезпечити її в одинокому українському Товаристві взаїмних обезпечень «ДНІСТЕР», у Львові, вул. Руська ч. 20.

## Кого Бог хоче покарати тому відбере розум

Давніше ми згадували в «Нашім Лемку», що православні батюшки, не могучи вже ширити своєї агітації по чисто гр.-кат. селах, взялися на інший спосіб. Ото вони приїжджають до наших чисто гр.-кат. сіл, але наразі ніби закладають читальні, а як в них зведуть собі вже гніздо, тоді вже піchnуть і то, про що їм властиво ходить.

Одним із таких батюшок є і батюшка Павлишин, який давніше видавав православну газету, що очернювала нашого Єпископа і священство, а тепер він є й діяльним членом місійного (агітаційного) товариства, яке має на цілі далі ширити православля на Лемківщині й даліше розбивати наш нарід.

Така наша осторога перед такими батюшками не подобалась криницькому «Лемкови» і зараз його з того серце заболіло за батюшками, і він в 29 числі з 1. серпня виразно написав, про що йому ходить. Він співчуває з тим батюшкою і рівночасно нашій Лемківщині жєлає: «... дай Бог, жеби таких священників було більше», то значить, щоб таких православних батюшок була ціла Лемківщина. — Якби «таких священників було більше», тоді на Лемківщині немає що вже робити ап. Адміністратор.

Чи може вже про це «Лемкови» ходити?

Така бачите є моральність і «стойкій» характер криницького «Лемка». Ще недавно помістив фотографію ап. Адміністратора, кричав йому «осонна», а тепер болить його серце за православним місіонарем і кличе «... дай Бог, жеби таких священників було більше».

Здається, що на світі нема вже огиднішого гріха, як дволичність Юди.— Богови свічку і дияволову огарок.

## ПЕС ЗАГРИЗ ЦИГАНА

В кольоні Чекаї, коло Сандомира селянка пішла рано в поле до праці, залишаючи в хаті свою дитину під опікою пса. Коли вернула до дому вполудне, побачила в хаті трупа цигана з ножем у руці, побіч нього напів живу циганку зі страху, біля неї пса. Виявилось, що до хати ввійшла циганка і підійшла до дитини. Тоді собака скочила до циганки і звалила її на землю. Незабаром надійшов циган і побачив, що собака не дозволяє циганці навіть рушитись з місця. Циган копнув собаку і зранив її ножем, але розлючена собака схопила його за горло і загризла. Опісля повалила циганку на землю і затримала її, аж доки не вернулася владителька з поля.

## Передвоєнне „Відродження“

Першим завданням українського протіалькогольного Товариства „Відродження“ було повести живу протіалькогольну та протинікотинну агітацію по українських часописах, які дуже радо поміщували всі відродженецькі статті й заяви. Для вишколу відповідних відродженецьких діячів, виділ „Відродження“ уладив протіалькогольний курс. Після того розпочинається низка протіалькогольних викладів у Львові й по українських селах. Повстає дві кооперативи „Відродження“ та вже в 1914. році „Відродження“ має 6 своїх філій і 50 кружків з тисячу діяльними членами, в тім більшість українських селян, міщан і ремісників. Одначе першим і найважнішим добутком початкової діяльності „Відродження“ було небувале до тепер зрозуміння шкідливості життя алькогольних напиктів і курення тютюну серед широких кругів української суспільности, що проявилось замітним зменшенням уживання згаданих отруг; так що нетільки інтелігенція але й селяни почали вже обходити празники та весілля без алькогольних напоїв і тютюну. „Відродження“ здобуло собі заслужене місце серед українського громадянства. Але з вибухом великої всесвітньої війни, наші українські землі стають полем дикої боротьби, ораним гарматними стрільнями, зливаним людською кров'ю та засівами людським трупом. (Дальше буде).

## Пізнав свій свого

### або трафіла коса на камінь

Криницький «Лемко» сего року нападав також довший час і на свого брата, американського «Лемка». Довідуємось з Америки, що тамошний «Лемко» порядно вичесав криницького. Пишуть нам коротко, що американський «Лемко» написав на криницького: «така газета і такі редактори, як криницький «Лемко», могут пошкодити чоловіку на його чести, лем тогди, як го хвалят, а не тогди, як на него нападають...».

В тім однім і ми годимося з американським «Лемком», бо ми самі були свідками, як криницький «Лемко» виливав помії на наших найліпших священників, а знова хвалив декого з негідних, як пр. одного батюшку, який вкрав гр.-кат. господареві барана. Таких «подвижників» «Лемко» знав лише хвалити. Може нам дехто закинути, що ми опираємося на американським «Лемку», який пішов на большевицьку службу, але криницький «Лемко» під тим оглядом також не святій! Яке їхало, таке здибало...

Американці пам'ятайте про Рідних братів, шліть передплату.

## Такого то ще не було

Криничанський «Лемек» пускає блахманн, що в Королівськїм Вороблику отвирається дволітній курс для дяків. Щоби бути прийнятим, треба між іншим долучити і посвідчення з партії «Лемко-союза». Знаємо, що «Лемківський Союз» є політичною партією, і не можна розуміти, чому якраз аж політична партія має видавати посвідчення для тих, що мають бути дяками, Дяки будуть прецінь служити Церкві, а не партії, а зрештою — чи як хтось є побожний і гідний бути дяком, а не буде з тої політичної партії мати посвідчення, то він вже негідний, чи нездібний бути дяком? А може у виділі тої партії є такі священники, що мають право таке жадати? Де-ж там. У виділі тої політичної партії є такі люди, що витали в Горлицях минулого року на Лемківщині православного єпископа, а коли цього року приїхав до Горлиць ап. Адміністратор, то ті самі його не витали, хоч вони є греко-католиками, бо не мали часу, в той час поїхали на села з православним батюшкою.

Отже такі люди мали би видавати посвідки для учеників на дяків, що мають служити гр.-кат. Церкві? Таких дяків і з такої покровительної партії, жаден український священник напевно до себе не прийме.

А може се є курс для православних дяків, тоді вже віримо, бо в православних ріжні чудасії можливі. Може незадовго і від грабарів та церковників будуть жадати посвідчення від партії «Лемко-Союза»?!

## Наші побіди

### ГОРА ЛИСОНЯ, к. БЕРЕЖАН

Найславнішим, хоча неменче кривавим боем Українських Січових Стрільців, був трьохденний бій на Лисоні під Бережанами. Москалі здобули переважуючими силами окопи 35 австрійського полку й заняли гору Лисоню. Ранком дня 4. вересня 1916. р. наткнулися Москалі на курінь Українських Січових Стрільців. Закипів бій, важкий та кривавий. Стрільці кинулися в протинаступ, у якому відібрали від Москалів більшу частину гори. В двох чергових днях виперто Москалів з Лисоні цілком. Німецький генеральний штаб велів, при звітах, відчитати найвищі похвали для стрілецької хоробрости й боєвої бравури. Але побіда на Лисоні була стрільцями до того окуплена. Стрільцький курінь залишив на полі бою около 120 убитих, понад 400 ранених і багато полонених...

## ДЕНУНЦІЯТИ.

В попередньому дописі писали ми, як нашим громадянам із Чертежа годі було добитися дозволу на влаштування аматорської вистави та що аж новий староста дав на неї дозвіл. Та це не подобалося чертежанським, чи сянїцьким «русским» і вони взялися на інший спосіб. «Хтось» зробив до поліції донесення, що чертежанські українці мають у селі машину й пишуть на ній комуністичні відозви. Донесення було зладжене так, щоб у сам день представлення виарештувати аматорів. Але припадок хотів, що це донесення спізнилося й поліція розпочала розшуки щойно день по виставі, бо 20. 8. ц. р. Арештовано таких громадян із Чертежа: Івана, Андрія та Северина Кіктів, Степана Зап'ятого та Йосипа Райтара. Два дні переводила поліція розшуки й не знайшла нічого підозрілого, бо це був тільки зловбий донос. По двох днях поліція випустила арештованих, а почала шукати за авторами анонімного доносу поміж чертежанськими «руськими». Чи найде — невідомо.

— 0 —



Старинна церква в Крамній з 1782. р., біля Жмигороду.

## ДИТЯЧІ САДКИ.

Оснований в Загутині дитячий садок під доглядом Кружка Р. Ш. в Сянїці розвивається дуже гарно. Замість 20 дітей, що вписалися в дні оснування, тепер є в садку 60 дітей, що пильно та охотно ходять у садок. Кружок Р. Ш. веде при садку акцію доживлювання. В Березівщині є два дитячі садки, а саме в Гуті й Володжі.

## Критика нашого життя

(Продовження).

### 5. ПОВОЛИ, АЛЕ ДОБРЕ.

Сміються наші баби з декотрої газдині, що «літат і скаче коло пеца, а робота в місці». Виходилоби, що в руках тої «рухливої» та цікавої газдині повинна робота аж горіти. Та, ба, воно так не є, бо та газдиня не робить по пляну і економічно (мала праця — великий зиск!). Вона бігає, старається, але щож, кілька разів ту саму роботу робить, тому, стоїть в місці. Наколиб вона працювала поволіше, але пляново, з тверезою, не шаленою головою, набігалаби менше, і скорше скінчилаби роботу. Або така справа. Не можу ніяк пояснити собі того поспіху, з яким в нас дехто будує хату. Будують скоро, без добрих фундаментів, не вибравши доброго місця, з двома маленькими цюнками. Заложили підвалини, витягнули сруб, а ту вже й дах вкривають. Все це з якимсь перегоновим поспіхом, з американським темпом. Дивлюся, а тут робота вся на «валь-паль»; за рік буде гриб, а в хаті в середині немає цілій родині де дітиса, так тісно. (Про будову хати ще пізніше). Питаеш, чому так скоро і недбало? — «А то лем на тимчасом» — відповідають. Дя речі то «натимчасом» триває ціле життя. На місце недбалства і поспіху, тримаймося засади: *Поволи, основно, ґрунтовно і добре!*

### 6. БІЛЬШЕ ВІРИ У ВЛАСНІ СИЛИ!

«Шкода праці, в нас не дасться

нічого зробити» — можете часто почути від байдужих, непорядних, сонливих, зданих на чужі сили, зневірених і лінивих господарів. Ні, і ще раз ні! Неправда. Таке може сказати тільки чоловік, що затратив особисту і народню честь та гордість і зневірився у сили народу і власні. Так може думати лишень людина лінива, слаба, нездорова, до краю зіпсута й знищена. Денеде на земській кулі ще вищі гори і бідніша природа та проте люди там краще живуть і чуються щасливіші. От хочби в таких Альпах. Там, щоб земля сяк-так зародила, треба в кошику на голові вносити погній, бо возом там не доїде на таких там горах орне поле, а люди там, мимо цього, не бідують так, як в нас, всі свідомі, горнуть до рідної книжки і газети, стремлять до поступу і вищої культури. В нас теж не гірше, як денеде, а може навіть ліпше, дасться все зробити, тільки треба нам всім хотіти! Коли не будемо всі хотіти, старатися, колатати, вперто і завзято домагатися, то правда, нічого не вдасться, бо само нічо не прийде, бо «без праці не буде колачів». Але коли постановимо собі і скажемо — *мусить*, напевно так буде. На місце нарікання, непорядности і плачу — глядати кращих доріг життя, дертися до науки, домагатися і боронити своїх прав, не датися скривдити, поконувати лінивство і труднощі. Мусимо вціплювати і виробити в собі завзя-

## ЧЕМНИЙ РОЗБІЙНИК

Розбійник Лепей напав дня 26. серпня біля положини Кук, на Закарпатті, на 6 студентів і ограбив їх. Нападав не сам, а був-ще один спільник, що назвав себе Клевещь. Ціла пригода нападу була дуже цікава. Коли студенти йшли на полонину Кук, з лісу вийшли два мужчини й приклавши рушниці для стрілу, крикнули: «Стій, руки догори, або загинете!» Студенти піддалися рішучому наказові. Тоді один підійшов до туристів, а другий з наставленою на них рушницею стояв оподалік. Перетрусивши кишені та торби туристів, зазначив, що він не візьме того, що йому не потрібне, та чого він не розуміє. І справді фотографічні апарати він полишив, а забрав гроші. Опісля представився, заявивши, що він Лепей, а то його товариш Клевещь. «Тепер, пане, маєте пів до 5-ої, сказав Лепей, за дві години будете у Воловім на жандармській станиці. Коли хочете, можете написати до новинок». Здивовані чемністю студенти раді, що вирвалися з рук, пішли до Волового й зробили так, як їм порадив сам Лепей. Тепер студенти вже в Празі й весело оповідають знайомим свою пригоду. Лепея жандарми в погоні окружили під селом Волове і застрілили.

тя і охоту до чогось ліпшого, кращого, доскональшого, вищого. В прямованні до наміченої цілі не зражуватися хвилими невдаччями і не втікати з бою дороги. Згода, згідність, взаїмна поміч теж повинні глибоко вкорінитися в нашу душу.

### 7. СМІЛИВІСТЬ ВІДВАГА ПЕВНИСТЬ СЕБЕ.

Знаємо всі стару, випробовану приповідку «Світ належить до відважних». А чи ми всі смілі та відважні? Правда, є між нами навіть дуже смілі та відважні люди, але є й такі боягузи, що мало що власної тіни не бояться. Буває, не один вдома так вміє сваритися і на кожного висісти, а коли прийде десь між людей, до громади, або на якісь збори (пр. кооперативні), до уряду чи суду, або навіть до хати якогось інтелігента, то там зробиться такий маленький, такий невидний, що аж язик йому кілком стане в роті. А то зле і негарно. То лишень дитина несмілива. Людина доросла, що знає й шанує свою гідність, повинна бути все смілива, відважна і певна себе. Лишень такий в життю вибється й тільки такого в світі цінять і шанують. Боягузів бють і висмівають.

(Дальше буде).

## Чому наші діти нищать сади

Гарні наші українські гори, але в наших селах за мало маємо овочевих дерев і тому навіть квасниця є на декотрих селах лакоминкою. Сільська дитина звичайно виголоджена, кидається лакомо на овоч і не раз не pomoже навіть погроза родичів.

Якби в селі було посаджених бодай 1000 деревець, то за 10 літ було би стільки овочів, що нікому не прийшло би до голси кидати камінням на чужу яблінку.

А противно, як в селі є десь на кладовищі одна одніська груша чи яблунь, як лише відцвите, то вже роїться від цікавої дітвори.

Вони обтрясуть її, поломлять та ще й хоруять від недоспілих або гнилих овочів.

Для приміру подаю таке: Є села, де тяжко доховатися огірків, бо як побачать діти, то мовля, під землею знайдуть і поїдять.

Та є знову околиці, де садять огірки моргами і там лежать вони як барани і ніхто не зігнеться по „лакоминку“.

Чому? Бо де їх багато, там кожній знає, який в огірках смак і навіть його не скортить їсти чуже добро.

Отже найкращим засобом на збиточників є посадити багато овочевих деревець, певно втече лихо з наших сіл.

Громадські уряди, Читальні „Просвіти“, Кооперативи „Сільський Господар“ і всякі інші товариства в гурті повинні зі своїх ощадностей спровадити більшу кількість щеп до села і розпродати по ціні своїх коштів, а біднішим навіть зі заплавою підждати.

Тоді з року на рік буде в нас більшати зацікавлення садами та кожного кортітиме побільшити садок.

Бо нашому селянинові є найтяжче зробити початок.

Всі громадські і полеві дороги треба конче обсаджувати овочевими деревами, щоб у селі був достаток овочів.

Тоді зменчиться збиточність і буде гріш на на праву доріг, на яких грязнуть осінню вози і пропадають коні.

**С. В.**

**КУПУЙТЕ**

цукорки й помадки

„Фортуни Нової“

Крамниця—Львів, Руська 20.

## Чому перепав В. Соловій в сянницькій окрузі

З Сянїччини пишуть нам:

Як читачам вже відомо, в сянницькій окрузі перепав наш кандидат на посла п. Володимир Соловій зі Середнього Великого, лиського повіту. Перепав головню тому, що польське громадянство не дотримало компромісу і голосувало виключно на першого і третього кандидата, обох поляків. Польські кандидати на посла, головню третій, Йосиф Моравський, дідич з Небещан, сянницького повіту, агітували на вічах у присутности самого старости, щоб виборці голосували виключно на польських кандидатів, себто на Остафіна і на нього. Таку саму акцію між учительством розвів шкільний інспектор зі Сянока п. Шемельовський і голова організації інвалідів зі Сянока п. Робак. Навіть поліція по наших селах (у Сторожах під Сяноком) розбивалася, щоб наші селяни голосували на третього кандидата Моравського, замість Соловія. У Буківську й околиці обwodові виборчі комісії не допускали мужів довіря п. Соловія. До того домівки обwodових виборчих комісій були так штудерно викроєні, що нашим виборцям приходилось мандрувати найменше по 5—7 км. від одного села до другого, щоб виконати свій обовязок.

Треба теж знати, що села в тій окрузі порозкидані по горах і деякі з них тягнуться навіть 10—13 км. (нпр. село Издебки). Зимний дощ, який падав у неділю 8. вересня ц. р. майже цілий день, примусове перепливання тратвами рік річок і потокові (нпр. з Дубрівки Руської зпід самого Сянока до села Межибородя, яке віддалене від Дубрівки кілька кілометрів), вплинули теж на меншу виборчу фреквенцію нашого населення.

Правда, В. Соловій може вів за слабу передвиборчу акцію, але якщо зважити широко розкинені три гірські повіти, себто за великий простір і короткий час на передвиборчу роботу, то годі дивуватися тому. В кожному разі п. Соловій був увесь час

в обїзді передвиборчого терену і зробив цілу низку віч та зборів. Певне також одно: українське населення, яке в сянницькій виборчій окрузі творить більшість, голосувало масово на двох перших кандидатів — згідно з інструкціями свого проводу.

Окрему згадку треба перисвятити жидам, бодай сянницьким. Ці останні на передвиборчих сходинах, які відбулися в суботу 7. вересня ц. р. вечером у салі „Яд-Харузїм“, ухвалили не голосувати на п. В. Соловія, бо він, мовляв, „петлорівець“, а „петлорівці“, нібито робили жидівські погроми... Це становище сянницьких жидів повинно наше громадянство собі запам'ятати і витягнути з нього відповідні висновки. (Подаємо за „Ділом“).

### ЗІЗД ЛЕМКІВ В НЬЮЙОРКУ.

В Злучених Державах відбувся дня 4. серпня ц. р. Перший Зїзд Лемків у Нью-Йорку, який покликав до життя „Організацію Оборони Лемківщини“. Зїзд влаштовано старанням Комітету Допомоги Лемківщині в Нью-Йорку. Прибуло кількадесять відпоручників лемків з різних сторін. Промовляв м. ін. делегат Лемківської Комісії зі Львова, Михайло Дудра, що представив грізний стан нашої найдалі висушеної землі напередодні винародовлення. Зїзд нап'ятував роботу різних „місій“ релігійних і політичних, а зосібна запротестував проти кацапської кирині, різних адміністрацій і т. подібних „розсадників культури“. Зїзд звернув увагу на конечну співпрацю між лемківською еміграцією в Америці, яка малаб принести більшу поміч лемкам у краю. Працю з місяця розпочав вибраний зїздом уряд „Організація Оборони Лемківщини“ з великим успіхом. Еміграція виявляє своє зацікавлення і поміч по всіх кольоніях.

### УВАЖАЙТЕ НА ГРОШІ!

В краю появилoся багато фальшивих 5-и і 10-и золотівок, а також двозолотівки. Такі фальшиві гроші мають відмінний звук, енерівно чеканені (вирізувані), мають меншу вагу і жовтаву закраску. У Львові та по інших містах жиди пускають в обїг старі австрійські срібні двокоронівки замість 5-и золотівок, бо є до себе досить схожі. — Тож дуже уважайте як приймаєте гроші, особливо від жидів. Того, що пускає такі гроші навмисно, віддавайте в руки поліції.

### ПОМЕРЛА КРУШЕЛЬНИЦЬКА.

В Харкові на Україні померла Марія Крушельницька, жінка професора Антона, що був прихильником комуністів і вірючи в їхню честь, вїїхав разом з цілою родиною до большевицького пекла. Тут спїткало їх розчарування. Большевики розстріляли їх синів Івана і Тараса, батька запроторили в тюрму, де він збожеволів а інших виселили. Покійна Марія Крушельницька жила в великій нужді і болю. Смерть визволила її зі страшних мук.

## Жадаємо правди і вияснення

Село Дудинці, сяніцького повіту, розпростерлось у вузькій кітловині поміж двома високими горбами по обох берегах тихого потоку. Мешканці села, це малоземельні селяни, управляючи своєю глинку старим способом і тому дуже бідні. Хати вкриті соломомою з малими віконцями.

На книжку і на людей, що хочуть її ширити, дивляться чомусь з погордою, мовляв, книжка мені їсти не дасть, се тільки панська видумка. Є вправді в селі читальня «Просвіта», але не так вона працює, як повинна.

Дехто може обуритися, а передовсім довголітній голова читальні «Просвіти» Антін Г., одначе кільканадцятьлітнє існування читальні повинно щось зробити.

На жаль велика деморалізація між молоддю, вціплення в її душу грубого повоенного матеріалізму, бездейність, нічим не заступлено, кривоприсяжество, злодійство. Сумно на саму згадку про такі невідраді обставини деякої дудинської молоді. Може А. Г., як звичайно, скаже, що він цьому не винен?

Свідомі громадяни хочуть знати, де подаються гроші, прислані братами з Америки та зложені в касі «Сян» у Сяноці?

Чому кооператива і читальня має

бути жеровищем різних шахраїв і підпанків? Хто відповідає за всі поступки? І чи А. Г. взагалі здає собі справу з того, що діється?

Свідомі Лемки! Ваша праця тільки для вас! Пора отямитись! Пора скинути зайвих трупів-ненажерів нашої кєрваниці. Категорично жадаємо вияснення від п. Гуртака, що забирає ці гроші і ними орудував та від тих, що ці гроші видавали. Чи є в заміну за видані гроші писемні рахунки і інші писемні звітлення з виданих грошей? Зазначаємо, що жадні слова нас не переконують. Хочемо чорне на білім! Хочемо фактів! Якщо Видія читальні не дістане жадної відповіді, то всі Українці знатимуть хто їм ворог і ціла справа опиниться в суді.

Не знаємо вікніці, де є книжки, що їх мали купити за решту грошей — з певністю вони спокійно ще лежать десь у Львові на складі! Зі своєї чесної дороги ми не зійдемо. Ми не вдоволені з відповіді п. др. В. з Сянока. Жадаємо правди та за всяку ціну мусимо її видобути на денне світло.

Свідомі.

ЗА ВИДІЛ

Микола Когляр  
голова

Антін Когляр  
містоголова.

## З Вороблицьких гараздів

Дуже люблю звиджувати місцевості, в яких є щось до звидження, тому саме недавно збрала мене охота звидіти село Вороблик.

Довідаюся, що в селі, є Т-во «Сільський Господар» з 200 членами, та «якась там читальня Качковського з кількома кивай-головами».

Першзавсе заходжу до Т-ва «Сільський Господар»; в домівці повно членів, одні читають часописи, другі балакають про господарські справи, а молодь вчиться в окремі кімнати своїх рідних пісень.

Перед відходом, я зайшов ще до «Квачковського». Приходжу до домівки, дивлюся: за столом сидить двохтрех пройдисвітів та «ріжуть» в карти аж гомін вулицею йде, а в другому куті кільканадцять кивайголівів сварить, хто винен — що чимраз менше членів в «Квачковського»...

Не було на що глянути, ні з ким поговорити.

Аж тут попадає мені в руки криницький «Лемек» та там чорне на білому написано, що якийсь великий учений Підліх «откриват» 2-літній курс, на котрім має вчити дяківства, закону, співу, церковного співу, слов'янського язика, московського язика, історію Москви, дірігентуру, фотогра-

фію, інтролігаторство та ще щось в тім роді...

Що за дитко — думаю — я там був і того славного ученого не бачив? — Тож чимскорше вибираюся щераз до того славного Вороблика, однак тим разом вже беру окуляри і ліхтарню, щоби не довго шукати...

Вже на місці, питаю стріченого чоловіка, де тут мешкає той славний учений, Підліх чи як там, що то усіх розумів має учити «кандидатів». Той як вмахнувся за боки, як почне сміятись, а я стую, як зачарований і не знаю що робити.

Коли добре висміявся, починає говорити: «А то трафилісьте, та то певно ота заволока, що мало з голоду не пухне, як прийшов до Вороблика? Та де він — каже — учений, таж це пустець першої кляси, опудало з баранячим голосом, що дітей страхає і собаки гавкають, коли переходить у подертій свитині, яку йому якийсь жид з ласки подарував...»

Хай — каже — отой баряк завошнелений, дякує Богу, що ще досі не вкинули його хлопці в болото. А не то, щоб 2 роки тут надіявся сидіти...

Люди з рук до рук видирали собі це його оголошення в «Лемеку» і всі з нього до сліз сміялися.

## Для науки і розваги

Члени читальні Качковського в Смілянці коло Лупкова писали до своїх односельчан в Америці, щоб ці прислали їм гроші на читальню. Та сталося нежданне. Американці дійсно зібрали і вислали гроші, але не на руки виділу читальні в Смілянці, лишень до «Просвіти» у Львові і звідси дістали до своєї читальні книжки видані «Просвітою»!

Подібно, але ще ліпше повелось читальні Качковського в Зубенську коло Лупкова, якої виділ також писав за підмогою до Америки, звідки дістали коротку відповідь: «Вислємо, але на українську, а не на кацапську читальню!»

З цього бачимо, що освіта та свідомість наших братів в Америці на найкращій дорозі. Честь Вам Брати Американці!

—o—

## «КАНЦЛЕР» БОЇТЬСЯ... ШЕВЧЕНКА.

Прибічник о. д-ра Масцоха, о. Іван Полянський, що є рівночасно парохом в Королівському Вороблику, прийшов недавно зі св. сповіддю до недужого селянина Осипа Струса в Шлях. Вороблику. Як увійшов до хати, побачив на стіні вислячу картину нашого Генія Т. Шевченка, яку свого часу враз з календарем прислав син недужого з Америки. На вид Шевченка, «канцлер» дістав панічного страху, зблід і майже забуваючи з чим прийшов, цофнувся назад та страшним криком зверещав: «Заберіть того українського гайдамаку зі стіни бо не буду сповідати хорого».

Рідня недужого здивувана «канцлеровим» страхом і боячись його погроз, усунула тимчасово зі стіни портрет Шевченка, а повістля його назад щойно по відході «храброго воїна за Россею». Добре ще, що на цьому скінчилося.

Так то мені наоповідав отой стрічний дитко та ще показав мені цього «ученого» як сидів над «Студинцем» (так називається потічок, що попри церкву тече) і вибирав воші з подертої сорочки — гейби «Гобляля» Ваньо з Боска...

При нагоді, я ще довідався, як то «канцлер» «позичив» собі жовто-блакитні ленти з церковних хоругов, та як то опісля «чаша при Престолі з'руж йому випала» і яке повстало з того згіршення в селі, та ще багато дечого такого, що не годиться тут описувати...

Подорожній.

## Дорого коштувало

— Мамо, давайте вечеряти! Але скоро, бо жену коні пасти! — награв Павлик на матір, увійшовши в хату.

— Та візьми собі там з печі бандурки і квасне молоко зі сивого горца, — з того, що в жоморі під лавкою стоїть. Візьми сам, бо я маю часу. — заворкотіла мати.

Не відказав нічо. Витягнув з печі миску, — з грубо покраяною бараболею, приніс молоко і сів на маленькім стільчику. Присунув миску під бороду, і швидко — мов каменем за пліт — кидав за зуби бараболю. Що хвилини, заливав молоком. Спішився, бо вже добре звечоріло, а він що вечора гнав коні пасти.

В день, пас дуже рідко, бо раз, що не було часу, а по друге — така, що голку можна найти, — де буде пасти? — На межі трава навіть не оплатиться стояти. А в ночі, о-о то вже інша справа! Тут попасе хвильку, там хвильку та за годинку-дві — коні як бочки.

Вже зів; відсунув порожню миску. Скочив до стайні, відв'язав коней, сів на карого й поїхав...

Вечір був ясний. На небі мерехтіли зірки. Павлик широко отвореними очима блукав безцільно по зоряних просторах. Заїхав вже не близько, бо аж за другий потік, зліз на землю, скупав обох коней, — себто карого й бурка і лягнув у борозді під пшеницею. Про спання він навіть не думав та положився на землі от так, тільки, щоб трохи відпочати.

Лежав й дивився, як ніжний, ледви помітний вітрець, переував по небі біляві хмаринки. Ой той вітрець! Він і Павликові не давав спокою. Невидими крильцями мускав його по лиці, зтулював павіки. Під його подихом, пшеничні колоски настирливо шепотіли: спи... с-спи... с-с-спи...

І Павлик, хоч як не хотів заснути, таки вснув; вітрець і колоски заколисали його.

Павлик спить, а коні: хрум, хрум, хрум, так смачно заїдають сусідову пшеницю. Коні столочили більше, як пів загона пшениці, вже ранок зближцється, а Павлик спить тай спить...

Сусідові Максимові, вже не мало шкоди наробив хтось у полі. Він з десять ночей не спав, — ходив, сторожив, а таки нікого не міг зловити.

— Ану, піду ще раз. — подумав Максим цього вечора. Але зараз не пішов, трохи переспався й над ранком пішов.

— Є, мало не крикнув Максим,

коли побачив у своїй пшениці пару коней. — Та чі це коні? — Ов, хтоб то був сподівався; коні сусіда Матвія. От й маєш: ти роби-гаруй, доглядай оцих колосків, як ока в голові та будьякий лиходій знищить твою працю за одну ніч — думав Максим.

Серце стукнуло живіше, з жалю й з втіхи. Жаль йому було, коли побачив столочену пшеницю, а радів, що таки нарешті вдалося йому зловити шкідника. — Максим навіть не будив Павлика, лише забрав коні. Павлик зістав у борозді спати.

Сонце вийшло із за гори, кинуло жмуть червоних лучів Павликові в обличчя й отворило йому очі. Він зірвався, як опарений. Напівсонними очима повів сюди-туди, — коней не було. Зате побачив шкоду, яку коні наробили. В його голові зродилося десятки уриваних думок: де коні? — Чи пішли самі до дому? — чи букають десь по полях? — чи може їх хто забрав?..

Рушив до хати. Неспокій гнав його стрілою. Задиханий увійшов до хати й боязливо питає батька:

— Чи то... йой... коні прийшли?

— Які коні?

— Та бо я... — зачав Павлик і урвав.

— Ну, що ти? — Говори!

— Я тее... трохи здрімнувся і коні десь пішли.

В хаті знялася сварка; довший час не втихал икрики.

Врешті Матвій і Павлик пішли шукати коней. До полудня шукали, та коней не було. Ходили по полях, по потоках, ярах, горах, а коней як нема, так не було.

Максим нарочито не сказав зараз Матвієві, що забрав коні, думаючи:

— Та цехай трохи набігається насуетиться за мою шкоду! Аж в полудне пішов до Матвія й каже:

— Коні є в мене. Я зловив їх у своїй пшениці, отже заплатити мені за шкоду 10 зл. Матвій визирився:

— Го-го, або то я гроші на дорозі згортаю, щоб зараз платити по 10 зл. Я сам не пас, синові я теж не казав шкоди робити, отже я й не відповідаю за шкоду.

Було багато плутанини з цією справою. Матвір вперся, що не заплатити за шкоду: ні й ні! А Максим доходив свого.

Пішов до війта, війт зігнав громадських радних та вони присули, що Матвій мусить заплатити Максимові за шкоду. Але Матвій не піддавався, ще й глузував з Максима.

Максим мусів віддати справу до суду, а в суді, — от звісно, як у суді — терміни тяглися близько цілий рік. Обі сторони ставили адвокатів,росло коштів тільки, що страх. Та в кінці присудили:

— Матвій має заплатити Максимові за шкоду — враз з коштами, яких було 120 зл. — Матвій аж по голові шкробався; дорого його коштувало нічне пасіння.

*Петро Попередний.*

До праці Долиняни!

Село Дошко межує з риманівським живцем. Є в селі кружок «Сільського Господаря», при ньому Аматорський Гурток, але немає провідника.

Вправді місцевий дяк дуже охочий до праці та ідейний, повів би молодь на кращі шляхи, одначе москвофіл батюшка спиною в селі всю культурну роботу.

Тож чесні долинянські молодці — як ви зачали діло, не зражайтеся чужими підшентами, лише беріть собі кожний примір з других українських сел на Лемківщині — тоді москалі самі щезнуть з наших земель, як роса на сонці. Відроблюйте занедбане!

(Сусід).

## Організуймо наш промисл

Наше село Балутенка, заховане в риманівських горах, мале, числить всього тільки 46 хат. Матеріальне положення села добре, тільки люди не знають, як його використати. Молодь нашого села вироблює ріжні різьблені річи і продає в доколичних місточках. На жаль ця галузь незорганізована, ніхто не подбав про українських відборців. Натомісць є ще що носять жидові свої виробі до Риманова, і той жидюга платить, що сам хоче. А ти лемку роб сой на пейсатих. Час нам люди зрозуміти і не датися так Майови використовувати.

Чи вам не сором, як вашою керованицею збагачується рудий жидище, а вам за ваші гарні різьблені виробі кидає таку заплату, начеб ви були жидівськими наймитами, а не господарськими синами! Невжеж не краще зорганізуватися, заснувати українську гуртвню різьблених виробів та шукати зв'язків з українськими відборцями? Тоді гріш не піде в чужі руки, лише вернеться в село та дасть працю багатьом, що хочуть вчитися цієї красної штуки. Така кооперативна гуртвня принесе великі користи малоземельним господарям і поліпшить під кожним оглядом господарські обставини села.

Нумо брати до діла!

*Балутянський Лемко.*

## ВПИСИ ДО ГОСПОДАРСЬКО-САДІВНИЧОЇ ШКОЛИ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТИ” В МИЛОВАНЮ

Дня 1-го листопада 1935 р. починається новий 11-місячний сільсько-господарський курс, який буде тривати до дня 30-го вересня 1936 року.

Навчання в школі є теоретичне і практичне, обіймає всі ділянки сільського господарства та підготовляє учеників не лише до праці на власному господарстві, але також до праці в хліборобських і кооперативних організаціях (контролі молочности, кооперативних діловодчиків і т. п.).

При Школі є зародова обора молочної худоби, зразкові курники, шкільки овочевих дерев, продукція насіння, пасіка, все це пристосоване до практичного навчання на курсах.

Школа має ремісничі варстати, в яких ученики мають нагоду навчитися робити ті прилади потрібні для господарства, які кожний господар може сам собі зробити.

1. На курс приймається мушун у віці 15—24 літ, що покінчили найменше народно школу.

2. Кожний прийнятий ученик мусить мати два одяги (в тому один до праці при виконанні практичних вправ в шкільному господарстві). Крім одягу має мати кожний ученик 4 пари біля, 4 ручники, 2 простирала, подушку, покривец, сінник та начиння до їдженя (тарілку, мисочку, п'є-літрове поливане горня, ложку, вилки і ніж).

3. Ученики платять одноразово при зголошенню на курс 10 зол. вписового. Крім вписового платять ученики місячно 3 зол. за науку, а 4 зол. за приміщення в приюті, опал і світло.

Ученики харчуються в кооперативній харчівні, яку самі ведуть, а прохарчування одного ученика в кооперативній харчівні вносить 18 зол. місячно.

В часі курсу ученики користають з 50% знижки при переїзді залізницею.

4. До зголошення на курс треба долучити:

а) Шкільне свідоцтво.

б) Посвідку родичів, potwierdжену Парохіяльним або громадським Урядом, якою родичі зобов'язуються правильно платити кожного місяця належну оплату за ученика в Школі.

Коли ученик має підмогу від установи, тоді треба до зголошення на курс долучити заяву від установи, що буде правильно кожного місяця платити оплати за свого кандидата.

в) Почтовий значок на квоту 55 сот. на відповідь.

г) Вислати поштовим переказом вписове 10 золотих.

5. Про прийаття і день приїзду до Школи повідомить Управа Школи до 1. жовтні 1935 р. Неприйяття до Школи повернуться документи і вписове.

6. Зголошення приймає Управа Школи до дня 15. жовня 1935 р.

Школа впродовж 25 літ свого існування положила великі заслуги в ширенні сільсько-господарської культури. Це найкращий доказ того, що збільшення числа молоді саме під цю пору тимбільше вказане.

7) Зголошення слати на адресу: Господарська Школа Т-ва „Просвіта” в Милованню пошта Стриганці (Stryhańce) над Дністром.

### ПРИСИЛАЮТЬ БЛАГОДАТЬ

Поза даремним напиханням «Лемка» до многих сел на Лемківщині, зачинають присилати якісь добродійні видавництва на адреси лемків (хтось їх подає) преріжні «оказові» газетки як: «Потас-и», «Новини», «Плони», «Господажи польське» з додатком «Календаж месенчнн».

Це все приходить до лемків, слевністю тільки тому, щоб лемко відзвичаївся від рідної преси. Рівночасно це є яскравим доказом що тут, на Лемківщині, іде велика «завзятка» за лемкову душу.

### «КОМПРОМІС».

Третій кандидат на посла в сяницькій окрузі, Юзеф Моравські, дідич із Небещан, увихався по виборчому терені та агітував за собою. Дня 1. вересня розліпив він усюди виборчі відозви, де величає свої заслуги та всякі гідности. У цій відозві є між іншими такий уступ: «коли стріне вас яке нещастя, повинь, град, тоді звер-

тається за поміччю до правительства. А щоб звернутися до правительства, мусите мати таких представників, що будуть Вам могли допомогти в правительстві. Такими представниками є Остафій і Моравські, тому голосуйте на них». Того ж дня відбулося віче інвалідів зпід знаку ББ. На цьому вічу був присутній і староста. Віче ухвалило голосувати на кандидатів Остафія і... Моравського, хоч кандидатом компромісовим на 2 місці був В. Соловій.

### ЗА ВІДОЗВУ.

Свідома молодь села Улюча, над Сяном — задумала будувати свій «Народний Дім». Зогляду на скруту, звернулася вона до своїх братів-односельчан в Америці з закликом про поміч. І дійсно Улючани в Америці закупили своїм братам в Улючі величаву площу під будову згаданого дому.

Та в часі переведення ревізії в секретаря читальні «Просвіта» в Улючі, Павла Харадчака забрали відозви до Братів в Америці та відіслали до староства в Березові. Засудили цілий Ви-

діл читальні по 5 днів арешту, або по 20 зл. кари.

Проти цього присуду внесено спротив до окружного суду в Ряшеві, де тепер приділено цілу Березівщину й Днівщину — та на розправі дня 1. 8. ц. р. суд звільнив усіх від виши й кари.

### ДОВКОЛА ПОДІЙ В АБІСИНІ.

Італійсько-абісинський спір дістався перед Союз Народів у Женеві та тут невдалося нічого зробити. Диктатор Італії Муссоліні й чути не хоче про якесь замирення, конечно хоче дістати цілу Абіссинію. Це не є до вподоби Англії, яка побоюється зросту в силу Італії, тому Англія поспішно вислає до усіх своїх колоній в Африці військо і літаки, а усі свої пристані і острови та півострови на Середземному морі закріплює. На цьому морі є тепер понад 150 англійських воєнних кораблів. Англія замкнула просмик Гібральтар, що лучить Атлантийський океан з Середземним морем. Дальше погрожує Англія Італії, що замкне ще й Суецький канал, так, що Італія не малаби тоді ніякого доступу до Абіссинії, а її армія, що вже там є скоро вигинулаби з браку поживи і не малаби вкортці чим воювати.



## Народна Торговля

у Львові  
і її склад-філія  
в Сяноці

**гриби** скупують по найвищих

цінах і продає всі

**споживчі товари,**

висилаючи їх також у найдальші гірські села **дешевими харчевими поштовими посылками.**

ЦІННИК ОГолошень: За текстом, серед звич. оголошень: Пів стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна восьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..